

Клойстерс

КУПИТИ

Якби смерть була неминучою, чи хотіли б ви про це знати?

Енн Стілвелл приїжджає до Нью-Йорка на літню практику в музеї мистецтва Метрополітен. Натомість її призначають асистенткою куратора в Клойстерс — готичний музей-сад, відомий своїми колекціями мистецтва часів Середньовіччя та доби Відродження.

Там Енн потрапляє у вузьке коло харизматичних і загадкових дослідників. Серед них — куратор Патрик Роланд та Рейчел Мондрей, його асистентка й муза. Поряд з ними увагу Енн також привертає Лео Бітбург — садівник, який доглядає унікальну живу колекцію рослин музею.

Усі вони захоплюються ворожінням. І невдовзі Енн, яка прагне схвалення нових колег, дізнається, що їхня одержимість магією і зокрема картами таро куди глибша, аніж здається на перший погляд.

Коли стається несподівана смерть, усе йде шкереберть, адже всі працівники стають підозрюваними. Гра, яку ведуть у музеї, виходить з-під контролю...

Розділ 1

Я приїхала в Нью-Йорк на початку червня. У той час, коли спека наростала — збиралася на афальті, відбиваючись від скла, — поки не досягла піку, що тримався аж до вересня. Я їхала на схід, на відміну від багатьох студентів з мого курсу в коледжі Вітмена, які прямували на захід, у Сіетл і Сан - Франциско, а часом аж у Гонконг.

Я, щоправда, їхала не туди, куди спочатку сподівалася — у Кембридж, Нью-Гейвен чи хоча б Вільямстаун. Та коли прийшли електронні листи від завідувачів кафедр, що їм, мовляв, дуже шкода... багато підготовлених абітурієнтів... бажаємо успіхів і нових звершень, я була вдячна, що хоч одна моя заявка дала позитивний результат: літня практика в музеї Метрополітен. Я знала, що ця пропозиція — радше пошанівка моєму почесному науковому керівникові Річарду Лінграфу, який колись був таким собі світилом Ліги плюща, доки клімат на Східному узбережжі — а може, сумнівні події в його альма-матер — не погнали його на захід.

Хоч це й називалося практикою, але, по суті, йшлося про стажування з мізерною стипендією. Я, утім, на це не зважала, бо ладна була працювати на двох роботах і ще й приплатила б, аби тільки опинитися там. Зрештою, це ж усе-таки Метрополітен. Престижний пунктик у резюме, який стане в пригоді такій провінціалці з невідомого вишу, як я. Хоча коледж Вітмена не можна назвати зовсім невідомим. Та оскільки я виросла у Валла-Валлі, запилюженому містечку з одноповерховою забудовою, що притулилося на південному сході Вашингтону, саме біля коледжу Вітмена, я рідко зустрічала людей з інших штатів, які знали про його існування. Усе моє дитинство пройшло в коледжі, і через це його магія для мене зблякла. У той час як інші студенти приїжджали в кампус з бажанням розпочати доросле життя, я почати з чистого аркуша вже не могла. А все тому, що мої батьки працювали в коледжі. Мати — у їдальні, де складала меню для першокурсників, які мешкали в гуртожитках, і планувала тематичні вечори з національними стравами: баскськими, ефіопськими, асадо. Якби я оселилася в кампусі, вона, можливо, і для мене це робила б, але фінансові пільги, що в коледжі надавали працівникам, поширювалися лише на навчання, тож я жила вдома.

Батько ж мій був лінгвістом, хоч і не входив до складу тамтешньої кафедри. Самоук, який брав книжки з бібліотеки Пенроуза. Саме він навчив мене розбиратися в шістьох латинських відмінках та розрізняти сільські італійські діалекти — і все це в перервах між робочими змінами в коледжі. Принаймні так було до того, як улітку перед моїм випускним роком його поховали поруч з моїми бабусею і дідусем за лютеранською церквою на околиці міста. Його

збила машина, а водій утік з місця пригоди. Батько ніколи не розповідав, звідки взялася його любов до мов, але радів, що я її розділяла.

— Тато пишався б тобою, Енн, — сказала Паула.

Це був кінець моєї зміни в ресторані, де я працювала. Тутешня хазяйка Паула взяла мене на роботу майже десять років тому, ще п'ятнадцятирічною. Саме приміщення закладу було глибоким і вузьким, з потьмянілою бляшаною стелею, і ми залишили входні двері відчиненими, щоби провітрити обідню залу після вечері. Час від часу, ріжучи темряву фарами, широкою вулицею проїжджали машини.

— Дякую, Пауло.

Я рахувала чайові на стійці, силкуючись не зважати на червоні серпики рубців, що багрянїли на передпліччі. Був вечірній наплив клієнтів — через випускний у коледжі Вітмена їх найшло більше, ніж зазвичай, — я мусила складати гарячі тарілки з пічки-саламандри прямо на руку. З кухні до обіднього залу йти було далеченько, тож кераміка впікалася в шкіру з кожною ходкою.

— Просто знай, що ти завжди можеш до нас повернутися, — бармен Джон відпустив ручку пивного крана й дав мені кухоль.

Нам дозволялося лише одне пиво за зміну, але цього правила рідко хто дотримувався. Я розгладила останню доларову купюру й поклала гроші в задню кишеню.

— Знаю.

Повертатися, однак, не хотілося. Батько, якого в одну мить просто не стало, ввижався мені на кожному метрі тротуару, що обрамляв центр міста, ба навіть на вигорілому клаптику трави перед рестораном. Книжки й наукові дослідження, на які я досі хоч якось могла відволіктися, більше недопомагали.

— Навіть якщо буде осінь і нам вистачатиме персоналу, — продовжив Джон, — ми все одно візьмемо тебе.

Я саме намагалася вгамувати паніку від перспективи повернутися до Валла-Валли восени, аж раптом почула, як Паула в мене за спиною сказала комусь:

— Ми зачинені.

Я озирнулася через плече на входні двері, де стояла зграйка дівчат: одні читали меню у вестибюлі, інші пропхалися через москітку, від чого вивіска «ЗАЧИНЕНО» лунко вдарилася об дерево.

— Але ви ще наливаєте, — сказала котрась, показуючи на моє пиво.

— Вибачте. Зачинено, — стояв на своєму Джон.

— Ну, чого ви, — підключилася ще одна з гурту.

Обличчя дівчат пашіли хмільним рум'янцем, і я вже бачила, чим закінчиться для них ця ніч: чорні кола під очима та розсип синців на ногах. За чотири роки у Вітмені в мене ніколи не було такої ночі — лише дозволений хазяйкою келих після зміни й обгоріла шкіра.

Паула, розвівши руки, погнала клієнток до виходу й виштовхала надвір. Я перевела погляд на Джона.

— Знаєш їх? — спитав він, звично протираючи бар.

Я похитала головою. Важко завести друзів у коледжі, коли ти єдина на курсі, хто не живе в гуртожитку. Цим Вітмен відрізнявся від державних вишів, де таке не рідкість; це був невеликий гуманітарний коледж, а точніше, невеликий і дорогий гуманітарний коледж, де всі жили в кампусі або принаймні починали там свій перший рік навчання.

— У місті людей стільки, що вже дихнути нічим. Ти, мабуть, дочекатися не можеш випускного?

Джон вичікувально глянув на мене, але я лише знизала плечима. Говорити про коледж чи випускний бажання не було. Я просто хотіла віднести свої кривні додому й надійно заховати їх разом з іншими чайовими, які заощадила. Увесь рік я брала п'ять вечірніх змін на тиждень, часом навіть денні, якщо дозволяв графік. Коли не сиділа в бібліотеці, то була на роботі. Я знала, що виснаження не допоможе заглушити спогади про батька чи образу через численні відмови з інших універів, але воно принаймні притуплювало до болю гостру реальність.

Мати ніколи нічого не говорила про мій скажений графік чи про те, що я приходжу додому тільки спати, проте тоді вона була надто поглинута власним горем і розчаруванням, щоб перейматися ще й моїми негараздами.

— У вівторок відпрацюю останній день.

Я відштовхнулася від стійки, допила пиво й перекилилася, щоб поставити кухоль на підставку для посуду.

— Лишилося всього дві зміни.

Паула підійшла зі спини й обійняла мене за талію, а я, хоч і чекала того вівторка, дозволила собі розслабитися й притулилася до неї головою.

— Ти ж знаєш, що він там, так? Він бачить, як тобі нелегко.

Я не вірила їй, бо не вірила взагалі нікому, хто казав, буцім тут є якась містика чи закономірність. Утім, усе одно змусила себе кивнути. Я вже встигла зрозуміти, що ніхто не хоче знати, як це — по-справжньому переживати втрату.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ